

?De Manresa, al cel

"De Madrid, al cielo", l'expressió que, durant anys, ha volgut constatar ?tot i les contradiccions al voltant de l'origen? que la capital d'Espanya és un punt de trobada universal de gent vinguda d'arreu i, probablement, és ?o era? la ciutat menys espanyola de les ubicades dins de l'antic regne de Castella.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret

De fet, no va ser capital de l'Estat fins al segle XVI quan va començar a aglutinar, primer de tot, la Cort i, posteriorment, totes les institucions d'administració i govern. I, paral·lelament, acumulava funcionaris -molts funcionaris-, professionals liberals, directius, artistes i tots aquells que volien acostar-se a l'aparador d'una capital europea de primera, sempre amb disputa amb Barcelona i altres grans urbs de la península amb sortida al mar. Sigui com sigui, Madrid ha estat, per a molts, una ciutat de pas o el nucli al voltant del qual han crescut personalment i professionalment. Una colla d'aquests madrilenys d'adopció són manresans. S'hi han sentit còmodes, hi han arrelat i, com no podia ser d'una altra manera, s'han sentit prou anònims com en qualsevol gran capital en què els orígens no s'acaben de perdre mai.

En els últims anys, però, especialment, arran del *procés independentista*, Madrid s'ha radicalitzat i s'ha volgut erigir com la font de les essències de l'espanyolitat i no pas la torre de Babel que havia estat sempre. Quan als balcons, places i edificis catalans van començar a aflorar les senyeres i les estelades, a Madrid s'hi va anar imposant l'ensenya espanyola, en contraposició contestatària. Econòmicament, a més, els governs del PP han maldat per convertir tant la ciutat com la comunitat autònoma en un autèntic centrifugador de poder i centre de decisió del capital de l'Ibex 35. Per perjudicar els interessos catalans, sí, però *buidant*, alhora, aquells territoris de predomini rurals i agrari de l'Estat a mercè de les grans multinacionals o d'indústries amb valor afegit. Empobrint Espanya a costa de l'esplendor mesetari. Sigui com sigui, Madrid continua sent una ciutat cuidada -almenys en els barris centrals i històrics- amb una àmplia oferta cultural i d'oci, i en la qual no sembla difícil adaptar-se. En aquest sentit, i tenint en compte que les comparacions *sempre* són odioses, tal com tenim la nostra estimada ciutat en els últims temps, ja ens agradaria que, algun dia poguéssim dir que, des de Manresa, també podem obrir una porta cap al cel.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista *El Pou de la gallina* del mes de juny de 2023. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge *Manresans a Madrid*, de Ramon Fontdevila i Jaume Puig.

[/despiece]